

21.11.2010

אמא

כבר חודשיים ימים אני איתך במסע המטורף הזה, בין תקווה זמנית לייאוש תמידי, מנסה להתגבר ולקוות לטוב אך זה מאוד קשה.

לא רצית לעשות את הניתוח הזה ופחדת מאוד לקראתו – כמו ילדה שהולכת אל הלא נודע... אני הייתי לצידך, מבינה את חששותייך וחושבת לעצמי אולי עדיף שלא - בעיקר בגלל שידעתי איזו התמודדות מחכה לך... ולא הייתי בטוחה שגופך יהיה מסוגל לעמוד בכך...

והנה קרה הגרוע מכל – חודשים את מונשמת, נפשך קלועה בתוכך ואינך מסוגלת לספר על מצבך. שקועה במכאוביך בניסיונות להתגבר, לנשום בכוחות עצמך.

עברנו מספר צמתים, לקחנו החלטות לא קלות בתקווה שתצליחי להתאושש אבל גופך ונפשך לא עמדו בכך...

ילדות לא קלה עברת. על אף ניסיונותי הרבים לדלות מידע הרבה פרטים אינני יודעת – בחרת לשמור אותם לעצמך.

נפרדת מהוריך בגיל 8 בערך בניסיון אצילי להצילך מידי הנאצים. נשלחת מאוסטריה לאנגליה לבדך. עברת מוסדות שונים ובסופו של דבר עלית לארץ.

הגעת לקיבוץ ב-1952 ו ב-1953 התחתנת עם אבא. אחרי הרבה שנים של ניסיונות - הצלחת ללדת את איציק ואותי.

אהבת מאוד את הים - למרות שלא ידעת לשחות, אהבת לטייל, ללכת לבריכה, לפגוש אנשים ולשחק קלפים עם אבא בערב. אהבת את החיים בקיבוץ.

בימי שישי הייתי מגיעה עם הנכדות לבקר אתכם – שעתים מרוכזות סבתא וסבא בהן אתם מרעיפים מכל טוב...

לך ולאבא הייתה זוגיות מאוד מיוחדת – הרבה שנים חייתם יחד, אוהבים, חולקים רגעים מיוחדים ביינכם. ... הוא מבין אותך, את מבינה אותו - נהנים אחד מהשני.

ואני מסתכלת מהצד וחושבת לעצמי – איזה קשר מיוחד נרקם ביינכם, שניכם שעברתם כל כך הרבה בחייכם, מצאתם אחד את השני והצלחתם לחיות את החיים בפשטות עם הרבה אהבה וכבוד הדדי.

עצוב !!!

עצוב כי דווקא את עם כל מה שעברת בחיידך - כל כך לא מגיע לסיים ככה... גורל אכזר.
כואב לי כל כך על שלא הספקתי להיפרד ממך בעודך בהכרה מלאה, על כך שלא אמרתי
לך מספיק פעמים שאני אוהבת אותך.

את תחסרי לי מאוד!!!

תנוחי בשלום אמא

אבא ימשיך לשמור עלייך מפה והמלאכים יישמרו עלייך מלמעלה

ומי יודע....אולי סוף סוף תוכלי שוב להתאחד עם נשמות הוריידך, שהגורל האכזר הפריד
ביינכם בגיל כל כך צעיר.

עלמ הבת

21.11.2010

הספד לחייה לבנשטיין

חייהלה היקרה !
כולנו מלווים היום אותך, בדרכך האחרונה, משפחתך ובית מעין צבי.
חייהלה כך נקראת בפי כולנו, אולי משום שניתקת צעירה כל כך מהורייך
ואנחנו היינו מעין משפחתך, או אולי משום החיוך שהחזרת לכל מי שקרא לך
חייהלה.

חייהלה נולדת בחודש יולי 1930 בווינה, בת יחידה להורייך רוזה ויצחק לבית
גולדנברג.
רצף חיידך נקטע באכזריות בשל ארועי הימים הקשים באירופה. ליל הבדולח
וסיפוח אוסטריה לגרמניה- האנשלוס. בשנת 1938 את רכה עדיין בשנים רק
בת 9 נאלצת להיפרד מהורייך.
הם, על מנת להצילך, צירפו אותך ל"קינדר טרנספורט" אותו מסע מפורסם של
ילדים יהודים, שהועברו מאוסטריה, גרמניה וצכיה לאנגליה במטרה שתשמש
להם מקלט מפני הצורך הנאצי.
שם גדלת, והתחנכת. תקופה לא קלה עבורך, בפרט שהורייך לא שרדו את
השואה. הם הומתו באושוויץ.

ב1949 בהיותך בת 19 עלית לארץ לבדך.
למעין צבי, הגעת בהמלצת עובד הסוכנות, מיכה בחן. הקיבוץ היה עדיין
בראשיתו, גרת כמו שאר החברים באהל, עבדתם קשה, וסבלתם מחסור אך
את מעולם לא התלוננת.
שירתת אף בצה"ל.

בקיבוץ פגשת את אשר לבנשטיין, ב 1953 הקמתם יחד בית בישראל. שנים
רבות ניסיתם להביא ילדים לעולם ולמרות מפחי נפש לא פשוטים זכית ללדת
את איציק הבכור ואת עינת כ-5 שנים לאחר מכן. זכית ליהנות מעונג מיוחד
ומנחת שהביאו לכם שלושת הנכדים, איתם היו לך ולאשר קשרי אהבה
מיוחדים והם והביאו אושר לחייכם.

הזוגיות המיוחדת שרקמתם את ואשר אישך, למרות פער הגילים ביניכם, עוצבה
ממרכיבים של אהבה, נאמנות, מסירות ודאגה בלתי מתפשרת זו לזה, המעוררת
הערכה.

אהבת מים ובמיוחד את הים ולא החמצת שום הסעה קיבוצית לים בשבת
וכאשר לא התאפשר להגיע לים נהנית לטבול בברכת השחייה.

חייהלה עבדת בכל מקום נדרש, במטעי הבננות, במכבסה ובמתפרת החברים.
בכל מקום פעלת בהריצות במסירות ובנאמנות. ואף שימשת רכזת תורנות
השבת בקיבוץ. ב- 8 השנים האחרונות היית פעילה בותיקאן, גם כאן
השתלבת בעשייה וביצירה והבאת אתך נעימות וחברות.

חייהלה, עבר מסכת חיים בהחלט לא קלה אך ידעת בצניעות שאפיינה אותך
ביכולת העמידה שלך לבנות לך יש מאין.
תמיד הדגשת שהקיבוץ זה הבית שלך והיום בני ביתך נפרדים ממך בצער
ובכאב.
נוחי חייהלה יקרה על משכבך בשלום.

יבואך סיוון